

Satisfecho ya en breve plazo el importe de aquellas obras, puede acometerse con holgura la sección restante de dicha calle. Facilita asimismo realizar tal mejora, la avenencia absoluta de todos los propietarios, concordia que no fué posible obtener en las dos secciones beneficiadas. Y es que ante las ventajas de ornato y comodidad públicas, derivadas de aquellas obras, va filtrando en el ánimo del vecindario el convencimiento de ser preciso cooperar bajo todos conceptos, al mejoramiento urbano, signo elocuente del estado cultural de los pueblos. No son, pues, de extrañar las numerosas peticiones recibidas en el Ayuntamiento para extender dicha mejora a otras calles, ni que un experto industrial de la de Anselmo Clavé ofrezca costear el remate proyectado para las columnas que antes se utilizaban para alumbrado por gas, actualmente inservibles, y que luego de completarse para sostener focos eléctricos, constituirán un nuevo adorno.

Referente a la única finca que ahora resulta sin acera, por causa de la oposición irreductible del propietario para acortar las puertas salientes que impiden la construcción al nivel de la rasante impuesta, nada se ha resuelto en definitiva. Parece son dos los criterios a seguir. Es, uno, el cumplimiento estricto de la ley que obliga la observancia de todas las disposiciones administrativas. Rige para aquel trazado una rasante impuesta por el gobierno a los propietarios, que éstos no pueden eludir, e incumbe al ayuntamiento hacer respetar, apelando, para conseguirlo, a procedimientos bien reglados para tales casos y sin temor de responsabilidad alguna, pues lejos de perturbarse el derecho o posesión de los particulares, se evita toda temeridad en perjuicio de los intereses generales.

Es otro de los criterios dominantes, mantener el *status quo* de la acera. Coincidiendo con el sitio de su mayor anchura, quedan dos metros para el tránsito público; de manera que el vecindario no sufrirá incomodidad alguna, a causa de la extremada obstinación del propietario. Serán éste y los clientes de su comercio los únicos a quienes perjudicará el lodazal en que se convierta dicho sitio durante los días lluviosos; pero cuando esto ocurra, las protestas no podrán ya dirigirse al Ayuntamiento censurándole por abandono o desidia. Bien claro se demostrará su autor o causante, instrumento de los caciques que con su inmoralidad arruinaron la administración comunal.

W.

XIRINOLES

Ens conten que ja fa alguns dies sortí de nostra vila, cap a ciutat, un coix potentat, carregat amb un sarró de duros, al qual feien costat un *fox-terrier* i un *bull-doc*, sens dubte per a *cuidar* de la mercaderia.

Se tractava d'afiançar una denuncia, sotscrita per un *vivales* granollerí, que busca la perduda.

Sembla que'l coix de marres, adonant-se de que s'ha encetat un mal pernil, per a ell, voldria desfer lo fet i, no essent possible, se desfa en impropis contra'l *vivales*, antic soci seu en tots aquells famosos negocis que tant relleu han donat a la seva immaculada persona.

Nada, nada; el que està a les verdes que estigui també a les madures. I viceversa.

Al resenyar «La Veu de Catalunya» l'àpet de Centelles, hi donà com a presents a «regidors de Granollers».

Home, *sanyó* Serra i Dachs, no val a prendre la cabellera al redactor del diari de la Lliga...

Me jugaria «Lo cant del pirata», a que varen facilitar la nota després de dinar, i com que allavors s'acostuma estar de broma, els varen fer creure que eren regidors del nostre ajuntament.

Però, are'l cop està donat; rectifiquem des d'«El Vallès Nou», no fos cas que algún maliciós pensés amb en Barangé i creiés que'l seu partit lliberal s'ha de disoldre, de que l'antic i eloqüent *provincialero* s'havia empassat a la Lliga.

S'ha comentat, per cert ben desfavorablement, el que en Bonaventura María P. i Tapis, no hagués exposat, després del gran tiberi, la seva teoria del *marge*.

A ben segur que hauria fet molts adeptes, «el hombre público».

Per a poder cobrar el repartiment de l'any 1916, ha sigut precis embargar a la «colla de mals pagadors», com diria «Renovació».

Esverats, esperem una altre manifestació, quals funestos resultats ja suposem.

Per a tranquilitat de nostres llegidors, havem de fer-los avinent que les víctimes pertoneixen a la classe de propietaris i a la dels tallen cupó.

I són, además, incondicionals d'en Pepet Valent i del moralíssim «Centro de la Defensa Industrial».

Ja ens cauen llàgrimes bo i pensant amb l'article que en Xerra i res adreçarà a en Torras des d'«El Vallès Nou».

La crisi ha omplert de joia als d'«Acció Granollerina», menys a son capdavanter en Josep Barangé.

Es ben estrany que'l Pepet no comparteixi l'alegría dels seus súbdits.

En Tardà, en canvi, com que recorda unes amistats que va fer en un viatge a Madrid, té confiança i espera.

Així són els homes, Pepet; pobres d'ells que no fossis tú!

Me jugo — avui m'ho jugaria tot — me jugo un altre home més barrut que tú (si'l trobo) que si't paguen el viatge a Madrid i els gastos, el Pep surt... al carrer i amb la cèva.

En Serra i Dachs, no sab avenir-se de que en Torras sigui diputat electe per Vich-Granollers, i va de *soterrani* en *soterrani* cercant d'afiançar la seva candidatura per a anul·lar l'acta de nostre bon amic.

Acaba de descobrir que la majoria obtinguda per en Torras a Caldes, és *fula*, com abans ja sabia que ho era la de Sant Feliu i Sant Fost.

Si això en Serra s'atrevis a dir-ho a presència d'en Cambó, a ben segur que s'hauria de sentir: «cap de mula!».

Que no ho sab, en Serra, que'l senyor Cambó va presenciar l'elecció de Caldes?

Tocant a Sant Feliu ben legal devia ésser l'elecció, quan no va impugnar-la ni'l senyor Fageà, que presencitava l'escrutini general.

I l'acta de Sant Fost, *toquila* com vulgui; però no així a les persones, perquè, posat a tocar, podria ésser que'l *toquessin* a ell, molt amistosament.

Sólo a título de información, damos a nuestros lectores las primicias de la siguiente conversación sostenida por el señor Dato y el dueño de la Posada del Brinco, a la llegada del primero a Barcelona:

— ¡Hola Pepet! Cómo va eso?...

— Mal, muy mal. Torras aún es alcalde y eso lleva trazas de no acabarse nunca.

— No te desespere, hombre. En cuanto esté yo en el poder, volverás a regordearte, chupando de lo lindo... Puede que esto vaya *pa* largo, pero no te impacientes, Pepet; nunca es tarde cuando llega... si es que llega.

— Tengo prometida una carga *de oli* a San Roque, que es el santo de mi devoción, y el que más me ha protegido. si esto se acaba pronto.

— Sí, sí, fíate de los santos y no corras, Pepet; pero, en fin, te recomiendo paciencia, que es la única virtud que conservas.

Un apretón de manos fué el término de estas palabras y el hostelero se perdió, confundido entre la multitud compacta de amigos y curiosos que envolvían a don Eduardo.

En *Sòn Dolça* ha conferenciat amb el governador civil.

La conferència va tenir efecte'l divendres.

Se suposa de tanta trascendencia'l que han parlat, que no'ns ha sigut possible esbrinar res.

Llàstima! Segurament eren confidencies detectivesques.

En *Sòn Dolça*, si no fos tant dormilega, tampoc serviria per a res...

Nyich

Copiamos de «Gent Nova», periódico catalanista de Badalona:

De l'homenatge a la vellesa

COMENTARI

En la festa dels Homenatges a la Vellesa, parlant el senyor Plaja, digué que no era just que existissin en els nostres temps vells pobres; aquestes paraules estan ben dites i son molt nobles, però dites per el senyor Plaja, no tenen cap valor. Diem això perquè si el senyor Plaja no s'oposés a l'arbitri sobre motors que vol crear nostre ajuntament, qual quantitat va destinada a una borsa del treball i pensions per a la vellesa, aleshores sí que tindrien el valor propi que han de tenir; però mentres aquest senyor s'hi oposi i no fassi entendre als fabricants que aquest deu haver de tenir efecte lo més prompte possible, no podem creure que lo que digué ho sentís, ni tampoc veiem que's pugui acabar la miseria dels vells.

El senyor Plaja ens hauria de dir si les paraules que va dir a aquells pobres vellets li sortien del cor, si és que les sentia bategar per la seva ànima, i si així fos, veient l'equivoc que ha tingut defensant als fabricants amb lo del arbitri, els diria: «Senyors, jo defensant-vos a vosaltres m'he equivocat; per lo tant, pagueu l'arbitri que, a la fi, la quantitat aquesta és per als pobres vells que, treballant a les vostres fàbriques, vos han enriquit i han anat perdent les seves forces».

El senyor Ferrer i Vidal digué, molt acertadament, que Badalona ha respost a la crida que'ls ha fet la Caixa; però remarcà que no eren els poderosos, sinó els humils. I veritablement té raó, puix amb les llistes que publiquen